

ANTECKNINGAR I UTKANTEN AV MALMÖ

- om det privata och världen

I Kristian Lundbergs andra prosabok under titeln, *Simpletons böcker*, får läsaren följa med på lätt beskrivna inre resor, som tar avstamp i det konkreta landskapet i det självupplevda Malmö. Tankeresorna utvidgar sig ofta till fabulerade miljö- och personbeskrivningar, där författarens egna referenser, privata och litterära, dukas upp, lätt och enkelt i ett snabbt flödande språkflöde.

Samtidigt är det en sorts konkreta dagsboksanteckningar, som böljar fram och spänner över vida områden med många intressanta och överraskande nedslag i det litterära landskapet.

I Simpletons böcker är den fabulerande Bill Lundstrom i centrum. Han färdas lätt mellan Torngatan i Malmö och känner väl områdena i Kirsebergs församling. Han blickar stundvis ut över det glittrande Öresund och finner de lysande farkosterna överkorsa sundet i glittrande färgspel och bländande solglans. Hans tankar för läsaren vidare ut i den stora världen, till Kairos myller av gränder med doftande medelhavsluft, sandfyllda sandaler och orientaliska kryddor; till Libanon och dess cedrar, som bygger ut bladkronor under vars skuggor författaren finner nya, fräscha angreppspunkter, trådar och motiv.

Den flödande, kåserifärgade textmassan, flyter fram som en lätt viskande vind med ställvisa kontroller, där flera litterära influenser dyker upp. Den inre monologens överraskande associationer tar läsaren in över fält där missionären Simon Buchheds öden och äventyr faller ut som nya friska bibelblad i det bländande ljuset.

I nästa stund kan författaren duka upp inre minnesbilderna som berättar om andra författare som gått före i tid och rum. Petter Bergman, som debuterade på Metamorfos förlag 1952 och som lätt förenade litteraturkritikerns roll med en enkelt fungerande dikt, som kunde blomma ut på Sigtunastiftelsen såväl som på uppläsningar i Stockholms kulturhus.

Referenserna till den judiske mystikerna Afrahaz förmedlar kontakt med det lyriska landskap, där den judiska och persiska mystiken kan förenas. Och plötsligt finns Gunnar Ekelöf där i den flödande berättelsen om litterära förgrundsgestalter; också den "flygande" avantgardisten, Åke Hodell, nyligen avliden. Någonstans förväntar jag mig att hans moster på Trosa stadshotell skulle duka upp, eftersom hon förmedlade kontakten med Ekelöf och gjorde Åke en tjänst som poesiförmedlare, där vid Ekelöfs stambord.

Nåväl, under Bill Lundstroms resa kan språket förvandlas till ett "språkligt virus" eller lägga sig som en sovande katt under poeten Urban Torhamns värmande filt. Eller omedelbart därpå kommentera en radiopratare Lars Gustafsson med "irriterande röst". Hans inslag karaktäriseras som "lika banalt som en stoppboll i tennis", om nu en stoppboll kan vara banal. Vad vet jag? Åtminstone går det bra där i Lundbergs tilltagande värld av fiktiva möten och litterära karikatyrer.

När faderns gamla skokartong, hittat på vinden, dukas upp med minnen, dikter Sobermans flora och dikter av Johannes av korset. Ja, då är det liksom lite för mycket, blandat, enkelt, förvirrande och kanske naivt trångt. Men visst är det så i

kåseriets litterära värld, att förenklingarna tilltar och dagbokens privata noteringar tar överhanden; analysen avtar och humorn kan någorlunda få spela fritt!

Jag frågar: Vad är det som pågår? Javisst är det mycket som händer på Möllevångstorget, i Rosengård, på Torngatan. Lundbergs slutord blir:

Jag andas och djupt inom mig, någonstans där minnet av min fars skokartong på vinden finns, kan jag höra hur dörr efter dörr slår upp på vid gavel.

Kristian Lundbergs nya prosabok är rolig, underhållande och fascinerande i sin språkliga enkelhet.

Hans-Evert Renérius

Kristian Lundberg: Simpletons böcker. Prosa. Symposion. Brutus Östlunds bokförlag.